

Bahşış

– AliKemal · 22 Eylül 2015

Tuğla ocaklarında çalıştığım günlerdi. İşimiz çamurlaydı. Tepeden tırnağa çamura bulanıyorduk ve duş almadan paklanamıyorduk.

Öğlen paydosu için tanınan süre yarım saatti ve öğlen yemeği için bir yere giderken banyo almaya kalkışırsak yetişemiyorduk. Herkes sefer taşıyla getirdiği bir şeyleri atıştırarak öğünü savuşturmayı tercih ediyordu. Benim ise değil sefer taşıyla yemek getirmek, bir sefer taşı bile yoktu. Yeni başladığım iş yerine en yakın lokanta bir ızgara köftecisiydi. Zorunlu olarak banyo almadan, hemen ellerimi yıkayarak koşturdum, vardım lokantaya. Boş bulduğum bir sandalyeye oturdum.

İlk gördüğüm tepki, yanına oturduğum şahıs, kendisine temas etmemi önlemek ister gibi sandalyesini az öteye çekti. Hınca hınç dolu masalar arasında nefes nefese koşturan garsonun gelerek siparişimi alması için bir süre bekledim. Baktım gelmiyor, “şef, bakar mısın!” diye seslendim. Baktı, ama öylesine uzaktan şöyle bir bakıp yanıma gelmeden. Ya sabır çekerek az daha bekledim. Gelmediğini görünce ayaklanıp önüne çıktım.

“Şefim, yemek paydosum yarım saat. İşime geri yetişebilmem için siparişimi hemen alman gerek. Lütfen, bana bir porsiyon köfte ile bir piyaz getirir misin?”

Adam üstümden başımdan dolayı küçümseyerek, “herkesin vakti kıstlı,” diyerek geçti gitti.”

Arkasından bakarak, aşçıya siparişimi seslenecek mi diye bekledim. Seslenmedi. Lokantanın sahibi olabileceğini düşünerek kasiyerin yanına gittim. “Affedersiniz efendim. Bir köfte yemek için gelmiştim, mamafih, neredeyse yemek paydosum bitecek ama siparişim bir türlü alınmıyor. Yardımcı olabilir misiniz?” diye ona da dil döktüm. O da umursamadı.

“Bekleyeceksiniz.... Görüyorsunuz vaziyeti.”

Dükkanında yığınla müşteri vardı ve garson hepsine tek başına koşturuyordu. Dükkanın havasını bile değiştiren dilenci kılıklı bir adamla niye vakit geçirsindi ki?

Masama dönerken, garson bu defa, “bir ızgara bir piyaz mıydı senin isteğin?” diye sorunca çok duygulandım, çok.

“Evet efendim! Çok teşekkür ederim efendim!” diye diye adamcağızı mutfak penceresine doğru uğurladım.

Pencereden eğilip, “bir ızgara, bir piyaz!” diye bir sesleniş vardı ki, bunun benim için yapıldığını düşününce gözlerim doldu. Sandalyeme gayet mağrur edalarla geri dönerek oturdum.

Masada diğer oturanlar tabaklarındakileri yiyip bitirmişlerdi bile, bense yeni başlayacaktım.

Çabucak gelse de başlasam.

Çabucak gelmesi mümkün değildi tabii; et bu, pişmesi uzun sürerdi. Daha on beş dakika vardı paydosumun bitmesine, evvel Allah rahatça yiyip işime yetişirdim.

Sabırla beklemeyi sürdürdüm. Kaldı on dakikam. Hay Allah! Neden bu kadar gecikti ki! Gözüm mutfağın penceresinde beklemeyi sürdürdüm.

Yedi dakikam varken, nihayet getirilebildi servisim. Altı tane köfte, bir yeşil biber ve bolca soğan. Bir

başka tabak içinde de fasulye piyaz. Neyse, buna da şükür!

Altı köfte büyükçe altı lokma ile üç dakikada bitti. Kaldı dört dakikam, İş yerime yetişebilmem ise beş dakika. Bu durumda piyazı yiyemeyecektim. Hemen kalktım, kasiyerin yanına vardım.

“Hesabımı rica edebilir miyim?”

“On iki lira!”

Çıkarttım, kağıt on beş lirayı yazar kasanın yanı başına bıraktım.

“Çok teşekkür ederim!” diyerek çıkıp gittim.

Bıraktığım bahşiş nedeniyle arkamdan bakakaldıklarını hissettim.

İş yerime ulaştığımda nefes nefeseydim; çünkü, koşarak dönmek zorunda kalmıştım.

Ertesi günkü öğlen paydosunda gene aynı lokantaya gitmek zorunda kaldım, zira civarda bir başka lokanta yoktu. Biraz daha zaman arttırabilmek için giderken de koştum. Hızla daldım lokantaya ve bu defa daha girerken garsona sokulup, “lütfen bir ızgara köfte ile bir piyaz getirir misiniz?” dedim.

Adam, “başüstüne efendim!” dedikten sonra siparişimi mutfak penceresinden içeri hemen ilettiler. “Acele bir ızgara köfte, bir piyaz; garnitürü bol olsun!”